

แสดงบ้านตะโล๊ะกาໂປ່ງ ຕະໂລ້ອາໂຫ່ງ ແລະ ຕະໂລ້ະສະມືແລ້ວ

ชาวบ้านมีอาชีพประมงทางฝั่งอ่าวไทยมากกว่า มีการสร้างศาลาและหมาดไกลักกับอ่าวไทยแต่ปัจจุบันอยู่ในทะเลไปแล้ว ทุกปีหมู่บ้านนี้จะถูกน้ำทะเลกัดเซาะชายฝั่งทำให้พื้นดินระห่ำว่างอ่าวปัตตานีกับอ่าวไทยมีเนื้อที่ประมาณ ๓๐ เมตรเท่านั้น ชาวบ้านที่เคยอาศัยไกลักกับอ่าวไทยต้องหนีไปสร้างบ้านในพื้นที่ข้างในเพระบ้านเดิมถูกกัดเซาะจนต่ำแห่นั่งปัจจุบันอยู่ในทะเลไปแล้ว ชาวบ้านที่ย้ายมาเมื่อราว ๑๒ ปี นี้ตั้งบ้านเรือนในปัจจุบันห่างจากอ่าวไทยราว ๕๐ เมตร ส่วนที่ยังไม่ได้ย้ายไปคือ บัดดอแมม ที่เพิ่งเสียชีวิต ผู้นี้แต่เดิมเป็นคนดาโตะที่ชาวบ้านนับถือมาก ได้รับการแต่งตั้งเป็น โต๊ะอิหม่ามคนแรกของหมู่บ้านและ ได้สอนอัลกรอ่านให้กับชาวบ้าน ในยุคที่ยังไม่มีถนน ถนน โละสะมีและเดินเท้าไปซื้อเครื่องครัวและเครื่องมือ

ประเมณที่บ้านค่าโดยเป็นส่วนใหญ่ เช่น ข้าวสาร ovarian เป็นต้น พึงจะมีร้านขายของกันเมื่อรา ๑๕ ปี
มานี้

การทำมาหากินในอดีต การทำประมงของชาวบ้านแห่งนี้ เมื่อมีน้ำท่วมกับหมู่บ้านในละแวกเดียวกัน แต่ไม่มีเครื่องมือประมงที่ชาวบ้านเรียกว่า บือละ เพื่อใช้ดักกุ้ง จะมีเพียง บุกยะริง ซึ่งหมายถึงawan lauk กุ้งด้วยคน ๓ คนต่อลำ และ บุกซียะ รูปแบบคล้ายกับ บุกยะริง ใช้ งัว หรือเบ็ดราวน้ำปลาดุก ๑ – ๒ ต่อลำ งัวอหรือawan runun กุ้ง รูนด้วยคน ๑ ลำต่อหนึ่งคน แหหรือ ยาลอ

ปลาที่ได้จะนำไปขายที่ตลาดนัดฝั่งตรงข้ามอ่าวไปปายที่ กวีอีเซะ พายเรือไปจอดที่ ตะโนะ แล้วเดินเท้าต่อ บางครั้งได้ปลาเต็มเรือกอและ ทำให้ไม่มีเวลาได้หลับนอนต้องใช้เวลาปีงปลาทั้งคืนจนใกล้สิ้นว่าง และปลาที่ขายในสมัยนั้น กิดเป็นตัวปลาที่ปีงแล้ว ๗ – ๘ ตัว ราคา ๑ .๕๐ สถาก์ หรือไม่ก็ทำแห้งเพื่อเก็บไว้ กินหรือแจกจ่าย เช่น ไปแลกเปลี่ยนกับชาวบ้านที่อำเภอมาขօ โดยพายเรือไปตามแม่น้ำยะหริ่ง ส่วนชาวบ้านที่ไม่มีเครื่องมือประมงดังกล่าวจะอาศัยรับจ้างคนจีนที่บ้านญี่ปุ่นคือออกทำประมงอวนตังเก

บ้านกรีอเชะและบ้านบานา เป็นชุมชนใหญ่ไปจนถึงหมู่บ้านบานาที่เปลี่ว่าเมือง ที่หมู่บ้านกรีอเชะ และบานานี มีคนหลากหลายเชื้อสายที่อยู่ร่วมกัน เช่น จีน อินเดีย 猛烈 ไทย? เพราะชุมชนกรีอเชะมีคลองที่เรือสำราญของพ่อค้าสามารถเข้าถึงได้ คนกรีอเชะเป็นคนที่เก่งในด้านค้าขาย และเป็นคนที่มีความรู้ด้านค้าขาย มีโรงเรียนเอกชนสอนค้าขายอยู่ในบริเวณใกล้เคียงถึง ๓ แห่ง คือ โรงเรียนจังรักสัตย์วิทยา โรงเรียนสตรีวิทยา โรงเรียนค้าสูปัลลัม ทั้งสามโรงเรียนคนในพื้นที่เป็นเจ้าของ และเมื่อประมาณ๓๐ ปีก่อน มีคนจีนมาเปิดร้านบริเวณหลังมัสยิดกรีอเชะเพื่อเป็นของที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ขายอาหารทะเล แห้ง เช่น ปลาหมึกแห้ง หูฉลามแห้งและผลไม้ดอง เป็นต้น แต่หลังจากเหตุการณ์รุนแรงที่มัสยิดกรีอเชะ คนจีนเหล่านี้ย้ายออกไปจากพื้นที่จนหมด ปัจจุบันมีร้านของชาวมุสลิมประมาณ ๓ ร้านที่ยังขายอยู่

คนที่เป็นผู้นำและเป็นที่เคารพของชาวบ้าน จะได้รับการแต่งตั้งจากรัฐเป็นผู้ได้รับสัมปทานชายหาด (ปันจจะป่าตາ) มีหน้าที่เก็บไข่เต่าทะเลและสามารถจับคนที่ขโมยไข่เต่าทะเลในสมัยนั้นได้ ชายหาดจากบ้านค่าโถะจะถูกบ้านบุคคลที่ได้รับหน้าที่นี้คือ เปภาคเตะ กีอรามะ จะเดินเท้าตามชายหาดจากค่าโถะไปจนถึงบ้านบุคคลเพื่อเก็บไข่เต่า

ປະເທດແຕ່ເຄີມເປັນຄນປາຣະ (ບາຣາໂທນ) ມາສ້າງບ້ານທີ່ນຸດີເນື່ອປະມາມ ສອງ ປີທີ່ແລ້ວຈະມີລູກທານທີ່ນຸດີມາຄົງປັງຈຸບັນ ລັງຈາກທີ່ປະເທດເສີຍໜີວິດ ຄນທີ່ທຳນໍາທີ່ສັນປານຫຍາດຕ່ອມາອີກ ໂ ຄນ ເປັນຄນດາໄຕ້ຈະ ຄື່ອ ຜູ້ໃໝ່ນຳນັ້ນຈະໂຫະ (ເສີຍໜີວິດແລ້ວ) ແລະ ກຳນັນລາຍືສາແມ (ເສີຍໜີວິດແລ້ວ) ຜົ່ງເປັນຄນສຸດທ້າຍທີ່ໄດ້ຮັບສັນປານກ່ອນຮັສູຈະປະກາສຍກເລີກ

สาเหตุที่ชาวบ้านตั้งชื่อ กีอุรานะ ให้เประเตะ มีเรื่องเล่าว่า มีชาวบ้านแกล้งเป็นบ้าเพื่อพิสูจน์ ความสามารถของหมอนหรือบอมอ ในสมัยนั้น มีหมอนหลายคนมารักษาแต่ไม่หาย ชาวบ้านไปบอกเจ้าเมือง ยะหริ่ง เจ้าเมืองจึงให้เประเตะไปรักษา พอเประเตะไปถึงพงคนที่แกล้งบ้าอยู่บันหลังคากบ้านจึงเรียกให้ลงมา แล้วพูดว่าไปว่า แกล้งบ้าทำไม่ ปรากฏว่าเขาเก็บหายเป็นปกติ ชาวบ้านจึงมีความเชื่อว่าเประเตะเป็น คนศักดิ์สิทธิ์หรือ กีอุรานะ

อาชีพในปัจจุบัน การทำประมงของชาวบ้านแห่งนี้ประมาณร้อยละ ๘๐ ของคนในพื้นที่ใช้เครื่องมือไม่กี่ชนิด แต่ก็ต่างอย่างมากกับคนในหมู่บ้านละแวกเดียวกัน พวกขาใช้อวนลอยถักมากที่สุด รองลงมาคือ อวนปลากระบอกและอวนล้อมปลากรดซึ่งมีเพียง ๗ ครอบครัวเท่านั้น คนส่วนใหญ่จะทำประมงทางฝั่งอ่าวปัตตานี มีบางช่วงเท่านั้นที่ออกไปทะเลเล่นอย่างไม่มีมีรสมุนไนช่วงประณาณเดือนสิงหาคมจนถึงปลายเดือนตุลาคม และอีกร้อยละ ๒๐ จะไปเป็นแรงงานร้านค้าทำถัก ทำงานโรงงานในตัวจังหวัด มีส่วนน้อยมากที่เป็นข้าราชการ

บ้านตะโลกาปอร์

สภาพหมู่บ้านแห่งนี้เหมือนกับหมู่บ้านติดชายทะเลทั่วไป เพราะพื้นที่แออัดมีจำนวนคนมาก มีมัสยิด ๑ แห่ง ศาลาละหมาด โรงเรียนประถม ๑ แห่ง โรงเรียนสอนศาสนา (ตาดีกา) ๑ แห่ง ส่วนอาสามัยประจำตำบลอยู่ที่หมู่บ้านท่าค่านและมีสถานที่ท่องเที่ยวเป็นแหล่งค้าขายที่สร้างรายได้ให้กับชุมชนแห่งนี้คือ อ่าวตะโลกาไปร์ซึ่งราชการไทยเปลี่ยนชื่อเป็น อ่าวปูน แต่นักท่องเที่ยวก็ยังรู้จักในนามอ่าวตะโลกาไปร์มากกว่า

ສາທິກຳທີ່ມີການຕັ້ງຂໍ້ອະນະ ໂລກາໂປຣນັ້ນເລີ່ມວ່າ ບ້ານແຮ່ງນີ້ເຄຍທຳປູນດ້ວຍກາກຫອຍທີ່ເກີນມາຈາກທະເລ ຂໍ
ວ່າປູນ ແປລເປັນພາຍາທ້ອງຄືນ ຄື່ອ ກາໂປຣ ໃນອົດຕັ້ງຕຳບລຕະ ໂລກາໂປຣຈະຮວມຄື່ອງຕຳບລແລ້ມໂພຣີໃນປັຈບັນ
ດ້ວຍ

การทำกินในอดีต หมู่บ้านแห่งนี้จะตั้งบ้านเรือนอยู่เป็นกลุ่มๆ ติดกับชายฝั่งอ่าวไทย มีอาชีพหาปลาในอ่าวไทยและปลูกแตงโมเสริมหลังน้ำท่วม หากในยามที่ทะเลมีคลื่นแรงหรือไม่ได้ทำอะไรต้องเอาเงินที่สะสมจากการทำงานที่ผ่านมาใช้จ่ายในครอบครัว การทำประมงในอดีตจะไม่แตกต่างมากนักกับชุมชนในละแวกเดียวกัน อุปกรณ์ที่ทำรายได้ในสมัยนั้น คือ awanตั้งเกะและawanล้อมปลาทู (ปูกระดلاء) ทึ้งที่เป็นของชาวบ้านและเป็นคนจีน ชื่อ ไอกหงส์ ส่วนปลาที่จับได้ บางส่วนนำมาทำปลาแห้งโดยเฉพาะปลาหลังเขียวและปัจจุบันก็ยังทำปลาแห้งอยู่

